

CZIGÁNY GYÖRGY

Két archaikus torzó

(ARANY JÁNOS)

Szemére csukódó nyár a rónák tája,
Innen gondol oda, vagy ott városára:
Duna-víz szagával tölgyekre, szigetre,
Örömet, keservet jövőnkbe vetve.
Sorain, bölcs folyón, ritmusok fénye ring.
Évfordulóin túl fordulnak napjaink.
Rímek illatoznak, mint közeli kertek.
Lépcsők a szavai: az égbe vezetnek.

(KODÁLY ZOLTÁN)

Túrós tésztát evett hús paradicsommal.
Falu ez? A Körönd palotája hogy csal!
„Na, mi az, nem kérdez végül tőlem semmit?”
Bizony meglepődtem szavain szemernyit:
Vacsoráját másfél percig hagyta félbe,
Hogy gyermekkorát és Bachot megidézze.
Kinek zenéit nem ismerték, unták:
Csak az ő szívébe költöztek a fűgák!

Asztalán a víz, mint kristály józansága.
Beszél a zene s a mennykaput kitarja.